

Match

Colofon

ISBN: 978 94 6365 063 2

1e druk 2018

© 2018 Karin Verhaak-Kersten

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Match

Karin Verhaak-Kersten

1

Voor de zoveelste keer raapte Anne de klink op, die na een jaar flinke krassen had achtergelaten op de oude houten vloer. Bedreven plaatste ze de greep over de ijzeren pin en trok hem naar beneden. Piepend ging de deur open. Als ze vanavond thuiskwam, zou de zware ijzeren deurkruk weer op de vloer liggen. Haar gemoedstoestand liet het niet toe de kleine reparatie te verrichten.

In de donkere gang kon ze op de tast de weg naar beneden vinden. Door het felle daglicht knipperde ze even met haar ogen, het duurde niet lang of ze was eraan gewend.

De dagelijkse wandeling naar de metro was kort. De tijd die het ritje naar kantoor in beslag nam, gebruikte ze om te ontbijten. Ze vertrok haar gezicht van de sterke koffie, de muffin was smakelijk.

‘Morgen,’ hoorde ze wel tien keer voordat ze achter het bureau in haar kantoor plaatsnam. Beleefd mompelde ze hetzelfde terug, zonder enig enthousiasme, monotoon en bijna onverstaaanbaar. Anne zette haar computer aan, staarde naar het scherm. Oog voor haar omgeving had ze niet, noch voor haar leidinggevende, die voor haar neus stond. Pas toen hij haar aanraakte, werd ze zich bewust van zijn aanwezigheid.

‘Heb je even?’ hoorde ze hem zeggen.

Ze volgde hem naar zijn kantoor, ging op zijn uitnodiging tegenover hem zitten.

‘Ik praat nu al een kwartier tegen je, heb je ook gehoord wat ik zei? Anne?’ Nog een keer herhaalde hij haar voornaam. Hij stond op, pakte haar zachtjes bij haar arm en vroeg om een reactie.

‘Ik heb niet geluisterd,’ zei ze zachtjes.

‘Wat is er met je aan de hand, wil je me dat eindelijk eens vertellen, ik zou je dolgraag helpen.’

Ze keek hem aan, haalde haar schouders op, stond op en liep terug naar haar bureau. Anne voelde de blikken van haar collega’s in haar rug. De witte envelop die haar een kwartier later persoonlijk werd overhandigd, kondigde haar ontslag aan. Haar baas deed haar een redelijk voorstel, naast een uitkering werd haar nog een mooi bedrag geboden. Ze hoefde er niet over na te denken, ging meteen akkoord.

Het kostte niet veel tijd haar werkplek op te ruimen. Ze maakte een stapeltje van de personeelsdossiers, pakte haar pennenetui uit de la en vertrok, nagestaard door medewerkers die regelmatig bij haar, de humanresourcesmanager, hadden aangeklopt.

Thuis slikte ze met een glas water een paar oude boterhammen weg en probeerde de situatie te overdenken. Het laatste jaar was ze van een accurate manager veranderd in een passieve medewerker. Tevergeefs hadden collega’s geprobeerd haar hulp te bieden. Op enig moment hadden zij het bijltje erbij neergegoid, Anne bleek ongevoelig voor hun pogingen.

Het was begonnen nadat hij van de ene op de andere dag met een klap de voordeur achter zich dicht had getrokken. In zijn radeeloosheid had hij nog geschreeuwd: ‘Zoek me vooral niet!’

De dagen daarna was ze verdoofd naar haar werk gegaan, zelfs na maanden was ze niet in staat gebleken daar enige verandering in te brengen. De gedisciplineerde, daadkrachtige vrouw die ze was, had op alle fronten ingeleverd. Ze at slecht, sliep weinig, vermagerde. De avonden koesterde ze zich in de diepte van de duisternis, eindeloos stil en zwart. Uren zat ze peinzend in de gemakkelijke stoel, totdat ze rillend van de kou het bed opzocht en nog een paar uur probeerde te slapen.

*

Anne trok een oude spijkerbroek aan en een slobbertrui, en ging in haar lievelingsstoel zitten. Het was vreemd op dit tijdstip hier te zijn. Ze keek rond. Ondanks dat de gordijnen dicht waren, kwam er licht binnen. Voor het eerst sinds lange tijd nam ze haar omgeving in zich op. Haar blik viel op de blauwe velours bank en de rechthoekige lange salontafel, met daaronder de oude pers van de rommelmarkt. De schattige roze damesstoeltjes, ze had er een jaar niet op gezeten. De eettafel met de fel beklede stoelen eromheen was bedekt met een dikke laag stof. Haar appartement, dat ze met zoveel trots had verworven, leek op een uitgewoond studentenhuus.

Ze maakte een rondje door haar woning en schrok ervan. Een klop op de bank veroorzaakte een behoorlijke stofwolk. Zou ze de kringen op de tafels er ooit nog uit krijgen? Het lichte granieten aanrecht was bruin van de koffievlekken, de vuilnisbak puilde uit, de schappen van de koelkast waren plakkerig. Rommelig was een understatement voor de inloopkast die ooit zo overzichtelijk was geweest. In haar werkkamer was ze lang niet geweest. De logeerkamer, die nooit werd gebruikt, was enkel stoffig. De badkamer, echter, wat was ze trots geweest dat ze zich zoiets moois kon permitteren, was weerzinwekkend. De tegels dof, de voegen grijs, de vloer bevuild met tandpasta- en andere vlekken.

Ze voelde het schaamrood naar haar kaken stijgen, wat een onvoorstelbare chaos had ze gecreëerd. Meteen vroeg ze zich af hoe dit had kunnen gebeuren, het was niets voor haar ver verwijderd te raken van degene die ze was. Waarom zag ze het nu pas? Was het haar ontslag dat haar wakker had geschud en weer op de wereld had geworpen? Het drong nog niet goed tot haar door hoe ver ze heen was geweest.

‘Ruim je huis op, dat is een goede manier om je hoofd leeg te maken.’ Honderden keren had ze dat cliënten geadviseerd die een burn-out hadden. Er was geen enkele reden die therapie niet op zichzelf toe te passen. Gaandeweg het proces zou ze gecon-

fronteerd worden met haar problemen, wist ze uit professionele ervaring. Mensen waren in staat alles wat hen ooit dwarszat, weg te stoppen alsof het er nooit was geweest. Ziek werden ze er van, letterlijk en figuurlijk. Ze had het zo vaak gezien in de praktijk. Dat ze zelf slachtoffer zou worden, had ze niet kunnen bedenken. Er moest toch meer aan de hand zijn dan alleen een verbroken relatie, vroeg ze zich af. Met een diepe zucht, haar benen voelden als lood, liet ze zich op bed vallen.

Het schemerde al toen ze haar ogen opendeed.

De douche die ze nam, voelde verfrissend. Ze koos weer voor haar oude kloffie, pakte de portemonnee uit haar tas en liep, haar natte haren schuddend, ogenschijnlijk opgewekt naar buiten.

Bepakt en bezakt met emmertjes en poetsdoeken stond ze een kwartier later bij de kassa.

‘Aan de grote schoonmaak?’ opperde de vriendelijke caissière.

Ze knikte slechts en pakte de plastic tassen met grote zorgvuldigheid en efficiency in.

‘Dat heb je vaker gedaan, er kan zo wel veel in, hè,’ zei het meisje en ze glimlachte. ‘Nou, succes ermee.’

Anne mompelde onverstaaanbaar ‘dankjewel’ en liep de kortste weg naar huis. Ze wilde zo snel mogelijk haar huis op orde brengen. Zoals het er nu uitzag, was het naar haar maatstaven onbewoonbaar.

De aanrecht stond vol met schoonmaakgerei. Zou ze alvast een begin maken vanavond? Dat zou verstandig zijn. De moeheid die ze voelde opkomen, zware ledematen en een hoofd dat ze niet meer rechtop kon houden, weerhielden haar er echter van. Anne gaf zich over, wist dat rust in haar situatie van groot belang was.

De volgende ochtend werd ze vroeg wakker van de zon op haar

gezicht, ze had niet eens de moeite genomen de gordijnen te sluiten. De lange nachtrust had zijn werk gedaan, ze voelde zich een stuk lichter. Haar maag liet haar weten dat het te lang geleden was dat ze iets had gegeten.

Het grand café om de hoek was elke ochtend vanaf zeven uur geopend. Toen Anne er binnenliep, werd ze verrast door de vele mensen die op dit vroege tijdstip met een kop koffie achter de krant zaten.

‘Wat mag het zijn, een lekkere cappuccino voor je gaat werken?’

‘Ik ben vrij, heb verlof genomen omdat ik grote schoonmaak wil houden in mijn huis,’ loog ze.

‘Dat doe je goed, succes met alles.’

‘Dank je.’

Anne voelde de meewarige blik van de ober, als wilde hij haar troosten. Ze wachtte even, maar toen hij zijn mond hield, draaide ze zich om. Haar intuïtie zei haar dat hij het met zijn collega over haar zou hebben. Was haar gemoedstoestand zo duidelijk van haar gezicht af te lezen, vroeg ze zich af.

Toen ze het café verliet, draaide ze zich om en keek in de ogen van de mannen die haar hadden nagestaard en Joost mag weten wat bespraken. Ze haalde haar schouders op, versnelde haar pas.

Thuis leek Anne, bij het zien van de vuiligheid om haar heen, langzaam te ontwaken uit haar comateuze toestand. Ze was vastberaden letterlijk schoon schip te maken, werd onpasselijk van wat ze zag.

Voor de laatste keer gooide ze het pikzwarte water weg, deze kamer was klaar. De hele ochtend had ze ervoor nodig gehad.

Tijdens een korte pauze at ze het broodje op dat ze die ochtend meegenomen had, en vervolgde daarna als een bezetene de kruistocht door haar huis. Een dag had ze nodig gehad voor twee ruimtes, ze zou nog wel even bezig zijn. Het was heerlijk om ’s avonds in een

schone slaapkamer onder frisse lakens te kruipen, en 's morgens de tanden te poetsen boven een blinkende wastafel.

‘Schiet het al een beetje op thuis?’

Ondanks de enorme drukte informeerde de vriendelijke ober belangstellend naar de vorderingen van haar huishoudelijke klus.

‘Ik ben nog niet eens op de helft. Het is heel veel werk, heb het nogal verwaarloosd de laatste tijd.’

‘Als je het niet bijhoudt, hè, dan kom je jezelf tegen,’ antwoordde hij terwijl hij alweer met een andere bestelling bezig was.

‘Dat merk ik nu ook inderdaad,’ merkte Anne op, maar hij hoorde het niet eens meer.

Die dag stonden de logeerkamer en de werkkamer op het programma. De eerste had ze betrekkelijk snel op orde. Daarna gooide ze het oud papier dat op haar bureau lag in een grote doos, trok de laden een voor een open en vond de envelop waar ze haar diploma's in bewaarde. Ze zou ze binnenkort nodig hebben.

Twee dagen was ze elk uur bezig geweest, haar appartement was onherkenbaar aan het worden. Ze zou hier en daar nog wat kleine reparaties verrichten, dan zou het er weer perfect uitzien. Stiekem had ze gehoopt dat haar hoofd ook aan het werk zou gaan. Ze wilde weten waarom ze in die impasse terecht was gekomen. Nu ze eenmaal besloten had er iets aan te doen, moest er ook vaart achter gezet worden. Een beetje hulpeloos keek ze rond, niet wetende welke volgende stap ze moest zetten.

‘Gewoon doorgaan,’ maande ze zichzelf, ‘je hebt jezelf ongeveer een jaar levend begraven en bent net begonnen het zand van je af te schudden, wat wil je.’ Met die woorden in haar achterhoofd viel ze in een diepe slaap.

‘Morgen, meisje, hetzelfde maar?’

‘Het mag wel wat meer zijn, ik heb enorme trek.’

Ze voelde dat de ober haar, net als een paar dagen geleden, met meer dan gemiddelde belangstelling bekeek. Of verbeelde ze het zich? Zijn collega gaf hem een por in zijn zij en een knip-oog. Hij voelde zich ongemakkelijk, zag Anne, maar ze vroeg zich niet af waarom. Ze nam de broodjes en de koffie van hem aan en vertrok.

‘Dag, tot morgen.’

‘Tot morgen.’

Anne kreeg plezier in het opruimen van haar geliefde plek. Ze voelde zich gelukkig omdat ze haar mooie stoeltjes brandschoon had gekregen, de bladen van de tafels weer glanzend en het vloer-kleed stofvrij. De vuilniszakken in de keuken zaten propvol. De keukenkastjes puilden uit met het servies en keukengerei dat ze jaren geleden kocht en de laatste maanden amper gebruikte. Nu ze het kritisch bekeek, vond ze dat het aan vervanging toe was.

Ze controleerde haar bankrekening. Van het saldo dat erop stond werd ze gelukkig. Ze had het afgelopen jaar niets uitgegeven, enkel geld besteed aan eten en drinken dat ze links en rechts meenam.

‘Prima,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Ik kan hier nog een behoorlijke tijd op teren, zeker als ik daar mijn uitkering en de ontslagvergoeding bij tel.’

Die avond zou ze de allerlaatste, maar dan ook echt de allerlaatste kant-en-klaarmaaltijd verorberen.

Wat een schoon huis doet met een mens, bedacht ze de volgende ochtend. Sinds de grote schoonmaak voelde ze zich goed, maakte ze zichzelf wijs. Ze wist wel beter. De oorzaak van haar vreselijke falen was nog niet boven water gekomen, pas dan kon ze werken aan definitief herstel.

‘En, ben je erdoorheen?’

Voor het eerst keek ze op een andere manier naar de man die haar elke ochtend van broodjes en koffie voorzag. Hij had van die lieve ogen, vond ze.

‘Ik ben bijna klaar, alles is weer schoon en fris. Ik moet alleen nog met de verfkwast rond.’

‘Mooi, moet je daarna weer aan het werk, zeker?’

‘Ik heb even geen baan, bekende ze.’

‘O,’ was alles wat hij kon zeggen. ‘Nou, tot morgen dan maar weer.’

‘Ik ga weer zelf aan de slag in de keuken, dus ...’ Ze maakte de zin niet af.

Terwijl ze wegliep en naar hem zwaaide, dacht ze: soms kom je uitzonderlijk aardige mensen tegen, deze man is er zo een.

*

Anne dwaalde door de winkel van Duikelman aan de Gerard Doustraat, langs schappen vol met borden, schalen, potten en pannen. Het aanbod was enorm in de speciaalzaak. Al had ze flink gespaard, ze wilde slechts een beperkt budget uittrekken. Ze liet haar oog vallen op een sober, wit servies dat was afgeprijsd. ‘Er zijn wat kleine productiefoutjes gemaakt, vandaar,’ zei de verkoopster. Anne kon ze niet eens ontdekken en besloot tot aankoop.

Ze vervolgde haar strooptocht naar keukenspullen in de Haarlemmerstraat, vergaapte zich ook hier aan het gespecialiseerde gerei, en liet zich verleiden tot de aanschaf van een koperen pannenset die eigenlijk te kostbaar, maar wel duurzaam was.

Het was al schemerig toen ze naar huis ging, ze verkoos de tram boven de benenwagen.

Met plezier ruimde ze de keuken in, ze hing de pannen aan de ijzeren stang onder de kastjes en liet wat mooie schalen op de

aanrecht staan, ter decoratie. Ze was er klaar voor, vanavond zou ze na maanden weer achter haar fornuis staan.

Het was druk in de supermarkt, Anne had moeite de producten te vinden die ze zocht. Na een jaar wist ze enkel moeiteloos het koelvak voor de kant-en-klaarmaaltijden nog te vinden. Voor het recept dat ze in haar spiksplinternieuwe kookboek had gevonden, zocht ze verschillende ingrediënten. Ze raakte het overzicht bijna kwijt, totdat ze de borden boven de gangen opmerkte. Het kostte tijd en moeite, maar na een half uur had ze alles.

Wat rook dat heerlijk, het was lang geleden dat ze zo lekker had gegeten. Terwijl ze langzaam genietend haar stoofschotel verorberde, dropen de tranen van haar wangen op het bord.

Op dit moment had ze gewacht, het zou zich nog wel een aantal keren herhalen. ‘Huilbuien,’ zou ze voorheen gezegd hebben, ‘horen erbij, laat ze maar komen, dat lucht op.’ Hoewel ze als professional deed alsof ze meevoelde met de huilebalken, had ze er in haar hart een enorme hekel aan, ze beschouwde het huilen als een teken van zwakte. Vooral vrouwen hadden er een handje van vaak en langdurig te snikken, te verdrinken in hun eigen ellende. Anne kon ze wel door elkaar rammelen, maar toch voorzag ze de dames van tissues en een glaasje water, dat had meer effect. Zacht doch dwingend verzocht ze de medewerkers vervolgens hun werk zo snel mogelijk op te pakken, er stonden er per slot van rekening genoeg in de rij die hun baantje over wilden nemen. Daar schrokken ze van en dat hielp. Want ondanks hun oververmoeidheid, relatieproblemen, hormooncrises en wat al niet meer, was het niet de bedoeling dat ze werkloos werden. Haar aanpak sorteerde effect, de tranen werden gedroogd en de meesten verschenen al weer snel fris en fruitig op hun afdeling.

Nu zat ze zelf te huilen en wist van geen ophouden, ze haatte het. Van ellende zocht ze het bed op, in de hoop haar verdriet te verslapen.

Anne zag hem staan in haar slaapkamer, druk gebarend met zijn handen, vertwijfeling op zijn gezicht. Grote, donkere ogen, blonde krullen, een volle mond. Vergiste ze zich, of zag ze het nu pas? Die ogen, de vorm van zijn neus. Met bezweet voorhoofd werd ze wakker, wat een nachtmerrie!

Het duurde even voor ze bij haar positieven was. Die droom, ze rilde er nog van. De gedachte dat ... Nee, dat kon niet waar zijn. Ze zette het uit haar hoofd, dronk aan de keukentafel een glas water leeg en ging terug naar bed, ze probeerde nog een paar uurtjes te slapen.

Anne genoot van het uitgebreide ontbijt dat ze gemaakt had. Het roerei, vermengd met een beetje spek en bieslook, smaakte verrukkelijk. De koffie deed haar werk, ze werd er energiek van. Ze bedacht waar ze haar dag mee door zou brengen. Een lange wandeling door de stad zou een goed begin zijn, haar hoofd leegmaken.

Als aan de grond genageld stond ze voor de etalageruit, die als een spiegel werkte, en keek met afstand naar Anne Goegebuur, dertiger, hoog opgeleid, single. Onherkenbaar, een vreemde, zo leek het, daar was ze zich pijnlijk van bewust. Ze kon haar ogen niet afwenden van haar eigen gestalte, bekeek haar gezicht met de opvallend diep liggende, donkere ogen en hangende mondhoeken. Haar lichaamstaal sprak boekdelen, ze leek wel gekrompen. Anne voelde een rilling door haar lijf gaan, hoelang stond ze hier al? Zou ze naar binnen gaan? Nog een keer keek ze naar de etalage, en zag in de grote ruit de vriendelijke ober, die aan de overkant van de straat stond. Ze draaide zich om, hij zwaaide en stak over.

‘Wat toevallig dat ik je hier tref. Ben je op zoek naar iets nieuws?’

Hij wist wel beter, had gezien hoe zij voor de etalage had gestaan, verwonderd over zichzelf. Hij vond het echter niet gepast daar een opmerking over te maken.

‘Ik? Nee, ik ...’ Ze aarzelde, toen stak ze van wal.

‘Eerlijk gezegd keek ik naar mezelf, al zal dat misschien een beetje vreemd overkomen. Ik ben geschrokken, normaliter heb ik halflang donker haar dat glanst en een frisse blik. Degene die ik zag, dat ben ik niet, ik raak ervan in de war. Ik heb het nogal moeilijk gehad het laatste jaar. Sorry, het is niet mijn bedoeling jou hiermee lastig te vallen. Ik breng je in verlegenheid zie ik, dat is het laatste wat ik wil. Nogmaals, mijn excuses.’

Anne stond op het punt verder te lopen, toen de man heel diep ademhaalde en vroeg: ‘Wat denk je van een kopje koffie hier in de straat?’

De bruine kroeg was bijna vol, maar ze vonden nog een tafeltje voor twee, achterin.

‘Ik ken je als de ober van het café bij mij om de hoek, we zijn niet in de gelegenheid geweest ons aan elkaar voor te stellen.

‘Dat klopt, ik heet Rinus, voor mijn vrienden Lobbes. En jij?’

‘Ik ben Anne.’

‘Dat vind ik echt bij je passen. Die naam heeft iets deugdelijks, en dat bedoel ik positief.’

‘Ik vind jouw voornaam niet eens significant verschillen van je bijnaam. Ze hebben voor mij dezelfde betekenis. Je moet een goeierd zijn, dat kan niet anders.’

Nu lachte hij. ‘Als jij dat denkt, zal het wel zo zijn. Ik voel me gevleid. Even terugkomend op het verhaal dat je zojuist op straat afstak, wil je daar iets meer over zeggen?’

Anne’s wangen kleurden rood. ‘Ik weet niet wat me bezielde, het was wat onbezonnen van mij. Het is niets voor mij me zo te laten gaan.’

De manier waarop Rinus haar aankeek, maakte iets los in Anne.

‘Een jaar geleden verliet mijn partner, met wie ik enige tijd samenwoonde, me plotseling. Het boterde de laatste maanden niet zo goed tussen ons, er was een spanningsveld ontstaan dat

ik niet goed kan beschrijven, bijna beangstigend. Soms balde hij zijn handen tot vuisten als hij naar me keek, ik zag de knokkels wit worden. Hij ontweek me bewust, huiverde als ik bij hem in de buurt kwam. Op een dag ging hij, ik heb hem niet meer gezien. Vreemd dat ik nooit heb durven vragen wat er speelde, iets weerhield me ervan. Ik ben in een neerwaartse spiraal terechtgekomen, werd een ander mens, vervreemde van mijn omgeving en van mezelf. Dat is alles wat ik er nu over kan zeggen. Nadat ik ontslagen was, drong de ernst van mijn situatie pas tot me door.'

Rinus keek haar begripvol aan, dacht intussen na. Zou hij het durven vragen?

'Ik wil me niet aan je opdringen, maar zou je er iets voor voelen vanavond samen te eten? Buiten de deur, uiteraard.'

Anne knikte instemmend. Wat een beschaafde man, dacht ze.

Ze zouden elkaar treffen bij Loetje, een bekende restaurantketen in het Amsterdamse, waar het eten altijd goed was en de ambiance aangenaam.

Hij had een tafeltje gereserveerd aan het raam, er rekening mee houdend dat er eventueel stiltes konden vallen, die voelden niet zo ongemakkelijk als je naar buiten kon kijken.

Rinus hield de entree in de gaten, zodat hij haar op kon vangen en naar hun tafeltje kon begeleiden.

'Wat fijn, zo dicht bij huis. Ik ben hier in geen eeuwigheid geweest.' Anne schoof haar stoel aan tot ze comfortabel zat.

'Zullen we een flesje wijn bestellen?' Rinus keek haar vragend aan.

'Ik heb de laatste tijd niet meer gedronken, nu heb ik er erg veel zin in.'

Anne keek naar Rinus, hij zag er heel anders uit nu hij zijn zwarte beroepskleding vervuuld had voor een mooie spijkerbroek en een lichtroze overhemd. Het flatteerde hem, de zachtgroene ogen kwamen nog beter tot zijn recht. Zijn golvende haar was perfect geknipt.

Hij schonk de wijn in, op de juiste manier, tot aan het punt waar het glas smaller wordt.

‘Wat kijk je, is het niet goed zo?’

‘Juist wel, het is perfect.’

‘Op onze kennismaking.’

‘Ik heb wat verteld over mezelf, nu ben ik heel benieuwd naar jouw verhaal.’

‘Om te beginnen, ik ben zo iemand die, wat relaties betreft, precies de verkeerde dingen doet. Ik heb zoveel blunders begaan, koop altijd de verkeerde kaartjes voor wat dan ook, neem lelijke bloemen mee, struikel over de deurmat, giet rode wijn over haar jurk en vergis me in de datum van haar verjaardag. Wil je nog meer weten? Ik ben zo ongelooflijk onhandig, dat ik de hoop op een relatie heb opgegeven.’

‘Ik begrijp het niet, je schonk net de wijn in als een perfecte gastheer.’

‘Het werk als barman is mij met de paplepel ingegoten. Mijn ouders waren de trotse eigenaars van een café in de Jordaan. Ik was acht jaar toen ik al een perfect pilsje tapte, met een schuimkraag van drie centimeter. Mijn vader en moeder leerden me omgaan met de klanten. “Gepaste afstand houden,” zeiden ze altijd. Ook al lijkt het misschien niet zo met ouders die altijd in de kroeg stonden, maar het milieu waarin ik opgroeide, was veilig. Mijn wereld was klein, ik kwam niet verder dan de buurt.

Ik had het moeilijk op de hotelschool, kon me de manier van werken niet eigen maken, het paste gewoonweg niet bij mij. “Ja, mevrouw”, “nee, mijnheer”, “kan ik u nog ergens mee van dienst zijn?”, “hebt u lekker geslapen, wenst u een glaasje champagne bij het ontbijt?” en ga zo maar door. Heel wat anders dan: “Doe ze nog een keer vol”, of: “Een rondje van Jan en Jet, ze hebben een goede markt gehad.” De kloof tussen mijn omgeving en die van school was te groot om te overbruggen. Ik ben daarna ook niet in staat gebleken mijn diploma in de praktijk te gebruiken. Dat heeft te maken met mijn karakter. Ik vind het moeilijk lei-

ding te geven, mensen te corrigeren. Dat vereist een bepaalde beroepshouding die ik niet aan kan nemen. In mijn hart verlang ik nog steeds terug naar ons cafeetje in de Jordaan.'

'Waarom heb je de zaak van je ouders niet overgenomen?'

De tranen sprongen Rinus in de ogen. De grote slanke man met het vriendelijke gezicht liet zijn hoofd hangen en zijn schouders zakken.

'Ik had, met het geld dat ik verdiende met mijn bijbaan in een nachtclub, voldoende gespaard om het café over te nemen. Toen het moment daar was, bekende mijn vader, met tranen in de ogen, zijn pand verkocht te hebben. Het gebeurde in de tijd dat ik studeerde. De zaken gingen slechter, ze kwamen in financiële nood. Een of andere geldschieter kocht het van hem, liet pa nog huur betalen en een gedeelte van de omzet afdragen zelfs. Dat heeft hij niet lang volgehouden. Ik heb geprobeerd het onroerend goed terug te kopen, maar het was onbetaalbaar geworden.'

'Wat moet je daar veel verdriet van hebben gehad.'

'Ik heb het er nog steeds heel moeilijk mee.'

'Ben je tevreden met je huidige baan?'

'Dat zeker, geef mij een plaats achter de tap en ik voel me als een vis in het water. Ik krijg het moeilijk als je mij erachter vandaan haalt.'

'Hoeveel werk jij eigenlijk, als ik er kom ben je er altijd.'

'Dat klopt, het is mijn manier om invulling aan mijn leven te geven.'

'Geeft het je dat gevoel van veiligheid dat je tijdens je jeugd-jaren ook had?'

'Jazeker.'

'Nooit aan een andere uitdaging gedacht?'

'Bij het idee alleen al breekt me het angstzweet uit.'

'Je voelt je ongemakkelijk als je een vrouw benadert, zei je, maar tot nu toe vind ik je behoorlijk ontspannen.'

'Ik heb een goede dag vandaag, maar dat wil nog niks zeggen. Meestal gaat er iets fout, je kunt erop wachten.'

‘Wat dan, gooi je de sauskom over de tafel of laat je de karaf water straks vallen?’

‘Sta er niet van te kijken als het gebeurt.’

‘Je vertelt me vooral hoe onzeker en onhandig je bent, maar ik zie het tegenovergestelde: een charmante man.’

‘Weet je dat mijn uiterlijk voor mij nadelig is? Iedereen denkt dat ik een handige jongen ben, maar geloof me, dat is niet zo. Excuseer me even.’

Rinus ging van tafel en in zijn poging zijn servet neer te leggen, raakte hij de wijnfles die tegen de karaf aan viel.

Anne stelde hem op zijn gemak. ‘Het is niet erg joh, het is maar water en wijn.’

De ober snelde naar hun tafel en herstelde de schade, Rinus bleef zich verontschuldigen.

‘Nu zie je dat ik mijn naam zijn twijfelachtige eer aandoe.’

‘Je legt je onhandigheid onder de loep, Rinus, waar wij er gemakkelijk overheen zouden stappen. Daar zou ik eens mee ophouden, je wordt er onzeker van. Denk niet dat dit voorval mij heeft doen besluiten niet meer met je uit te gaan, integendeel, ik heb een heel gezellige avond met je gehad, waarvoor mijn hartelijke dank. Ik moet nu echt opstappen, heb mijn rust hard nodig.’

‘Ik loop met je mee, Anne, breng je netjes tot aan de voordeur. Zonder bijbedoelingen, welteverstaan.’

‘Je bent een echte heer, Rinus, dat kan ik waarderen.’

‘Dankjewel.’

‘We zijn er al, het was maar een klein stukje. Welterusten, Rinus.’

‘Welterusten, Anne.’

Rinus draaide zich om, liep weg en struikelde over een kinderfietsje.

Anne plofte op de bank en liet de dag de revue passeren. Haar

ontmoeting met Rinus was bijzonder. Ze verwonderde zich erover dat ze, al was het dan heel kort, iets over zichzelf verteld had, dat was niet haar gewoonte.

Als vanzelf gingen haar gedachten terug naar haar jeugd. Ze had jarenlang, tot haar vijfentwintigste, bij haar moeder Lize gewoond. Hun leven was overzichtelijk, moeder werkte, Anne ging naar school.

Aanvankelijk werkte Lize bij Maison de Bonnetterie in het atelier, waar ze kleding verstellde of repareerde. Anne kon zich nog herinneren dat haar moeder haar dromen met haar deelde. Ze vertelde dat ze op een dag in de chique winkel zou staan. Het duurde niet lang of haar wens ging in vervulling. Anne wist nog dat Lize opgewonden thuiskwam, het was zover. De volgende ochtend ging ze als een dame de deur uit, met keurig opgestoken haar, een vleugje lipstick. Het vestje met de parelmoer knoopjes stond haar prachtig. Haar moeder kwam elke avond stevast om half zeven thuis, dan aten ze samen, deden de afwas en daarna nog een spelletje. Ze stond erop dat Anne haar huiswerk dagelijks maakte. ‘Ik vind het belangrijk dat je goed leert, het is voor je eigen bestwil, kindje,’ zei ze altijd.

Nadat ze een aantal jaren in de winkel had gewerkt, maakte ze promotie. Ze kreeg de leiding over de inkoop en de verkoop van exclusieve mode aan even uitzonderlijke klanten. Deze cliëntèle bezocht de zaak op afspraak, men kon overdag, maar ook ’s avonds terecht. De werktijden van haar moeder veranderden, vaak was ze erg laat thuis. Echter, Lize had bedongen dat ze op woensdagen vrij was. Dan gingen ze samen de stad in, eten, naar de film of soms het theater. Ze had daar erg van genoten.

Voor het overige waren haar herinneringen vaag. Vriendjes en vriendinnetjes kwamen niet over de vloer. Haar moeder had haar verboden kinderen mee naar huis te nemen wanneer ze er zelf niet was. Verjaardagen vierden ze samen, met een etentje in de stad. Haar cadeau bestond stevast uit een setje nieuwe kleren dat haar moeder voor haar meebracht.